

Bondekonens vasketøj.

Langt ude på landet bor bondekonen Anna med katten Mis og flere andre dyr. Hun bor i en lille by med kirke, skole og brugs. I fordums tider havde der engang været et hav af små gårde, håndværk og butikker.

Anna er af den gammeldags type, måske minder hun lidt om bondeknolden fra tv-serien, bare lidt ældre og lidt mere sær. Tag nu bare noget så almindeligt som vaskemaskinen. Mandag var store vaskedag. Anna havde det man kunne kalde en rigtig mandagsvaskemaskine.

Vaskemaskinen var jo sådan set i bund og grund en god opfindelse, der sparede en for en masse slidsomt arbejde. Et par tryk på nogle knapper, og så kunne man ellers holde fri. Men Anna mente nu nok at man kunne holde lidt igen med at have en sådan maskine kørende nærmest i døgn drift. Anna ville da godt indrømme at der tidligere blev vasket måske lidt for sjældent, men nu om dage blev der så afgjort vasket for meget, det var så let at trykke på en knap, men hvad med miljøet, her kunne skader ikke udbedres bare ved at trykke på en knap.

Anna stod og mindedes gamle dage, da bedstemor stod og gnubbede vasketøjet med vand og sæbe på et vaskebræt, eller stod og rørte med en stor trækæp i gruekedlen fyldt med vasketøj. Det kunne godt stå på i flere dage og det var et arbejde der krævede knofedt. Anna derimod skulle bare trykke på et par knapper og så klarede vaskemaskinen resten.

Sideløbende med at Anna havde været fordybet i sine grublerier, havde hun fået fyldt sin maskine, hældt sæbe og ganske lidt skyllemiddel på og hun sluttede med at rose maskinen højlydt som værende en god opfindelse, og katten gav hende helt ret med sit miav. Den havde hele tiden siddet i god afstand til hende og maskinen, den kunne jo aldrig vide sig sikker på ikke også at lande inde i vidunderet når en distræt kone havde gang i de store armbevægelser og ditto tanke-spind.

Af så meget tankevirkosomhed var Anna blevet sulten og med katten i hælene traskede hun ud i køkkenet. Anna tog, som hun plejede, det store spækbræt og smurte sig en stor skive rugbrød med leverpostej. På næste mad kom en stor tyk skive gedeost. Det var Annas og kattens foretrukne madder, og dertil et stort glas mælk. Så fulgtes de igen begge ud til terrassens gyngestol, hvor Anna slog sig ned i gyngestolen, der var godt opvarmet af formiddagssolen, og katten slog sig ned lige ved siden af. Af og til fik katten også en lille bid.

Her sad de begge og faldt helt i staver over den flotte udsigt ud over markerne og kørerne der græssede i solen. Det var et godt stykke ud på formiddagen før en utilsigtet "morfar" var vel overstået.

Pludselig sprang Anna op og var nær snublet over den intetanende kat.

Vaskemaskinen var jo for længst færdig med sit vidunderlige arbejde, og nu skulle tøjet ud at tørre i solen.

Anna trak sokkerne ud af maskinen som de første, men nu var de skrumpet og filtret og passede nok bedre katten end hende selv." Pokkers også" mumlede hun. Da hun havde tændt for vaskemaskinen, var temperaturknappen røget en tak for langt over på de høje varmegrader. Det næste der kom frem fra maskinens indre var arbejdsbukserne. De var nu til gengæld næsten blevet blå igen bortset fra enkelte oliepletter. Anna duftede til dem, jo sæbeduft er nu skøn at dufte til syntes hun. Kjolen var også ganske pæn ren igen, ligesom alt det andet som håndklæder og viskestykker.

Vaskemaskinen fik lige et lille klap med hånden og et venligt ord med på vejen. Den havde arbejdet uden brok. Det gjorde den ikke altid. Den kunne finde på at centrifugere helt vildt, selvom den stod på et lavt centrifugeringsprogram, så hoppede den nærmest hen over gulvet. Den kunne ligeledes finde på ikke at kunne tømme sig for vand, selvom der ikke sad noget og blokerede i trævle-filteret. Jo hun havde ind

Bondekonens vasketøj.

imellem sine slagsmål med maskinen. Som regel kunne hun klare ærterne selv, men da den engang i tidernes morgen læggede vand, måtte en montør tilkaldes. Anna var dybt ulykkelig, for hun havde jo først lige købt den. Hvad kunne der dog bare være i vejen med en helt ny maskine? Montøren bøvlede med slanger og pumper og hvad han kunne finde på at skrue både af og på. Da han nærmest havde haft maskinen splittet ad og langt om længe var færdig med at samle hele bunken af møtrikker og pakninger og skulle have en underskrift på et stykke arbejdspapir, præsenterede hun ham for garantipapiret. Det afværgede en evt. regning.

Flere år senere og en masse bøvl rigere, havde hun bitterligt fortrudt ikke at have returneret den bøvlede maskine. Det var og blev vel en mandagsmaskine. Nå men i dag havde den været medgørlig. Som tiden gik, havde Anna og maskinen indgået et fornuftsægteskab. Man levede i fordragelighed og havde vænnet sig til hinandens særheder. Bare man ikke overanstrengte hinandens evner, så gik hverdagen uden de store sværds slag. Selv en lidt gammeldags bondekone kunne vænne sig til at have selskab af et næsten højteknologisk vidunder. Hun kunne nu ikke nære sig for at tænke om der fra fabrikkens side fra starten af var kikset et eller andet mht. vaskemaskinens indbyggede forældelseschip.

En gang havde hun haft købt et lille tv til køkkenet og minsandten om ikke dette apparat havde stillet træskoene cirka en måned efter garantiens udløb. Her havde forældelseschippen levet op til sit navn. En anden gang havde Annas printer meldt pas efter et godt virke på 7 år. Hun havde hørt at printere via chip er programmeret til at virke ca. 5 år eller til ca. 1800 print. Nå men sådan er der jo så meget når produktion og vækst har første prioritet.